

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 257/2026-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditsa a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ] zastúpenej In Medias Res s.r.o., Sladovnícka 13, Trnava, proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 5T/7/2021 zo 16. marca 2022, rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5To/4/2022 zo 7. júla 2022 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2TdoV/1/2023 z 21. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 10. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „Špecializovaný trestný súd“) sp. zn. 5T/7/2021 zo 16. marca 2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu“), rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5To/4/2022 zo 7. júla 2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“) a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2TdoV/1/2023 z 21. novembra 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“), ako aj vyslovenia porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Sťažovateľka navrhuje všetky napadnuté rozhodnutia zrušiť a priznať jej finančné zadosťučinenie v celkovej výške 80 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým rozsudkom Špecializovaného trestného súdu bola sťažovateľka uznaná vinnou z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona. Špecializovaný trestný súd uložil sťažovateľke trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov a ochranný dohľad vo výmere 2 rokov.

3. Najvyšší súd svojím napadnutým rozsudkom zrušil napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu vo výroku o treste a o spôsobe jeho výkonu a vo výroku o ochrannom opatrení a na podklade § 322 ods. 3 Trestného poriadku sťažovateľku odsúdil na trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov a uložil jej ochranný dohľad v trvaní 1 roka.

4. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo sťažovateľkou podané dovolanie odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka pred ústavným súdom vo všeobecnej rovine tvrdí, že súdy v jej trestnej veci nepostupovali v medziach ústavy, že odôvodnenia ich rozhodnutí sú svojvoľné, nezrozumiteľné a nedostatočné a že došlo k opakovanému porušeniu jej práv už v prípravnom konaní. Ďalej uviedla, že súdy ju nesprávne a predčasne vykreslili ako bezohľadného a nebezpečného človeka, že orgány činné v trestnom konaní a súdy dospeli k zmätočnej kvalifikácii skutku, zamietli jej návrhy na vykonanie dokazovania, porušili jej „právo na preukázateľne zistený skutkový stav“, porušili rovnosť zbraní a ignorovali jej námietky. Taktiež namieta, že súdy namiesto vysporiadania sa s jej argumentáciou „dramatizujúco spochybňovali samotnú zákonnú podstatu obhajoby“, že „nehodnotili konanie svedka [REDAKOVANÉ] v trestnoprávnej rovine“, že najvyšší súd ako súd dovolací, na ktorom „spis ležal takmer 3 kalendárne roky“, predmetný spis „skutočne ani nečítal“, že najvyšší súd sa obmedzil na „kolegiálne pochvaly“ súdov nižšieho stupňa a nekriticky uviedol „nepravdy hraničiace s neudržateľnými fabuláciami“. Ďalej pred ústavným súdom tvrdí, že súdy opakovane zasahovali do výkonu jej obhajoby, že obhajobe nebolo umožnené zúčastniť sa na vyšetrovacích úkonoch a súdy opakovane fabulovali a nekriticky sa navzájom podporovali.

6. Pokiaľ ide o sčasti konkrétne a aspoň minimálne odôvodnené námietky sťažovateľky, tieto možno vyabstrahovať z ústavnej sťažnosti a zosumarizovať takto.

7. Sťažovateľka uviedla, že pri výpovedi svedka [REDAKOVANÉ] a agenta [REDAKOVANÉ] Špecializovaný trestný súd na hlavnom pojednávaní „bez hmatateľného dôvodu“ nepripustil jej „relevantné a legitímne otázky“, zasahoval do výsluchu svedkov, svedkov prerušoval, „skákal do slova“ obhajobe, vstupoval do obhajoby „množstvom irelevantných pripomienok“ a „účelovo upozorňoval“ obhajobu na možnosť uloženia poriadkovej pokuty, a to „bez akéhokoľvek legitímneho základu“, čím došlo k narušeniu výkonu obhajoby. Navyše, výpovede svedkov „sa v ničom nezhodujú ani nedopĺňajú“. Okrem toho všetci svedkovia svoje výpovede koordinovali. Sťažovateľka sa v nadväznosti na uvedené zamýšľa (pýta sa vo forme rečnickej otázky), v akom postavení bol svedok [REDAKOVANÉ] a či mu neboli zo strany orgánov činných v trestnom konaní vydávané pokyny.

8. Ďalej sťažovateľka namieta nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku, keďže k žiadnej objednávke vraždy podľa jej názoru ani len nemalo dôjsť, preto ani ona sama nemôže byť objednávateľkou. Podľa jej názoru nedošlo ani k návodu na zločin, keďže takýto návod musí byť dostatočne konkrétny. V jej prípade nedošlo k naplneniu ani jedného kvalifikačného predpokladu podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona. Navyše, orgány činné v trestnom konaní a sudy si „*prisposobovali kvalifikáciu skutku podľa aktuálnej potreby*“.

9. Pokiaľ ide o prípravné konanie, sťažovateľke neboli doručené znalecké posudky, pretože „*v spisovom materiáli sa podľa všetkého nenachádzajú listinné doklady (doručenky)*“.

10. Sťažovateľka ďalej namieta, že agent █████ autoritatívne viedol vzájomne ich komunikáciu, určoval jednotlivé témy, pričom ona sama preukázateľne pochybovala o svojom konaní.

11. Najvyšší súd podľa sťažovateľky „*konšpiroval*“ pri ukladaní trestu a namiesto 8 rokov jej uložil až 9 rokov.

12. Osobitne a bez bližšieho kontextu sťažovateľka uviedla aj to, že zo znaleckého dokazovania nevyplýval jej sklon ku klamstvám.

13. Sťažovateľka napokon v relatívne rozsiahlej rekapitulácii konania upriamila pozornosť na ňou tvrdené zmätočné rozhodovanie súdov o jej väzbe v roku 2021 a zdĺhavé rozhodovanie o jej väzbe, ako aj na skutočnosť, že väzobné sudy do dnešného dňa, to znamená ani po jej právoplatnom odsúdení, nerozhodli o jej návrhoch pri rozhodovaní o väzbe.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Predmetom ústavnej sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie jej práv napadnutým rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktoré boli vydané v trestnom konaní proti nej a v ktorom bola uznaná vinnou z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona a odsúdená na trest odňatia slobody v trvaní 9 rokov.

15. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom Špecializovaného trestného súdu a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu:

16. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom Špecializovaného trestného súdu a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd poukazuje na čl. 127 ods. 1

ústavy, z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

17. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv.

18. V predmetnej veci je zrejmé, že sťažovateľka mala možnosť podať proti napadnutému rozsudku Špecializovaného trestného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd svojím napadnutým rozsudkom, a že proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu mohla podať dovolanie, o ktorom následne rozhodol najvyšší súd svojím napadnutým uznesením.

19. V tejto časti bolo vzhľadom na uvedené ústavnú sťažnosť potrebné odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

20. Sťažovateľka namieta porušenie svojich práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu pre jeho nedostatočné odôvodnenie, ako aj z dôvodu zbytočných prietahov pri rozhodovaní o ňou podanom dovolaní.

21. Ústavný súd stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06).

22. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že čl. 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby vnútroštátne súdy dostatočne jasne uviedli dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, a to za súčasného rešpektovania práva na obhajobu (rozsudok vo veci Hadjianastassiou proti Grécku zo 16. 12. 1992, sťažnosť č. 12945/87, bod 33). Rozsah povinnosti uviesť dôvody, ktorý sa odlišuje v závislosti od povahy rozhodnutia, musí byť určený v rámci okolností prípadu (rozsudok vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 29). Aj keď vnútroštátne súdy nie sú povinné dať odpoveď na všetky im predložené námietky (rozsudok vo veci Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, bod 61), z rozhodnutia musí byť zrejmé, že sa zaoberali všetkými podstatnými otázkami prípadu (rozsudok vo veci Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, sťažnosť č. 19997/02, bod 30) a že dali konkrétnu a jednoznačnú odpoveď na argumenty, ktoré sú pre výsledok prípadu rozhodujúce (rozsudok Veľkej komory vo veci Moreira Ferreira proti Portugalsku č. 2 z 11. 7. 2017, sťažnosť č. 19867/12, bod 84). Rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno

považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k „odopretiu spravodlivosti“ (už citovaný Moreira Ferreira, bod 85; tiež rozsudok vo veci Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

23. Jedným z elementov „spravodlivého procesu“ reprezentujúcim tento všeobecný pojem sú záruky obhajoby. Účelom práva obhajoby je poskytnutie príležitosti brániť sa obvineniu zo spáchania trestného činu (II. ÚS 8/96, III. ÚS 371/2014). Právo na obhajobu garantované čl. 50 ods. 3 ústavy vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutným prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd a zaručuje sa ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd (m. m. II. ÚS 34/99) a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany (I. ÚS 310/2017).

24. Povinnosťou všeobecných súdov je umožniť obvinenému uplatnenie práva na obhajobu tak, aby sa zachoval jeho reálny obsah a zmysel. Výklad príslušných ustanovení dotknutých právnych predpisov musí byť preto taký, aby uplatnenie práva na obhajobu aj reálne umožnilo. Inak by totiž toto právo nebolo možné považovať za reálne, ale iba za teoretické, resp. iluzórne (I. ÚS 213/2021).

25. S ohľadom na uvedené východiská ústavný súd napadnuté uznesenie najvyššieho súdu preskúmal a dospel k záveru, že ústavná sťažnosť nie je dôvodná.

26. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľky, v ktorých vyjadruje predovšetkým svoju všeobecnú nespokojnosť s napadnutým uznesením najvyššieho súdu (bod 5 tohto uznesenia), ústavný súd pripomína svoju judikatúru, v zmysle ktorej ústavná sťažnosť na porušenie základných práv nemôže byť naformulovaná nedostatočne a neurčito a vytvárať tak priestor na dohady a dedukcie (III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018). V zmysle konštantnej judikatúry pritom nepostačuje akékoľvek odôvodnenie návrhu na začatie konania. Návrh na začatie konania pred ústavným súdom musí byť odôvodnený kvalifikovane, t. j. musí obsahovať odôvodnenie, ktoré spĺňa ústavno-právne požiadavky. Rovnako nie je ani postačujúce, ak sťažovateľ v ústavnej sťažnosti odôvodní namietané porušenie svojich práv výlučne odvolaním sa na relevantnú právnu úpravu či judikatúru súdnych autorít. Konanie podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sa už pri jeho začatí vyznačuje bezvýnimočným uplatňovaním dispozičnej zásady, a preto ústavný súd nie je oprávnený „dopĺňať“ vlastným hodnotením sťažnosti ako celku taký petit sťažnosti, resp. jej odôvodnenie, ktoré nespĺňajú požiadavky kladené na ich kvalitu zákonom o ústavnom súde (I. ÚS 683/2022, I. ÚS 220/2024, III. ÚS 377/2024).

27. V tejto súvislosti ústavný súd ďalej poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej absencia zmysluplného, ústavno-právne relevantného odôvodnenia ako východiskového rámca ústavnej sťažnosti spôsobuje nedostatok zákonom ustanovenej náležitosti podľa § 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde a je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom (IV. ÚS 124/08, III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 225/2016, III. ÚS 313/2016,

I. ÚS 291/2017, III. ÚS 570/2017, IV. ÚS 91/2018, IV. ÚS 343/2020, IV. ÚS 572/2020, I. ÚS 229/2022).

28. Ani pri uprednostňovaní materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti nie je na ústavnom súde, aby vyhládaval za navrhovateľa konkrétne dôvody namietanej neústavnosti, ktoré podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde majú tvoriť obsah návrhu a určovať rozsah ústavného prieskumu ústavným súdom, ktorý je podľa § 45 tohto zákona rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania viazaný (I. ÚS 293/2024, III. ÚS 300/2025).

29. V tomto smere ďalej ústavný súd zdôrazňuje, že sťažovateľka je pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpená (In Medias Res s.r.o.), pričom zo strany ústavného súdu bolo potrebné vyvinúť osobitné úsilie na účel vyabstrahovania dostatočne konkrétnych námietok z jej 32-stranovej ústavnej sťažnosti.

30. Ústavný súd ďalej k všeobecnej nespokojnosti sťažovateľky s výsledkom jej trestného konania poukazuje aj na svoju judikatúru, v zmysle ktorej do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať samotný neúspech v konaní pred všeobecným súdom (I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08, III. ÚS 276/2017, I. ÚS 227/2025).

31. Pokiaľ ide o relevantné námietky sťažovateľky, tieto ústavný súd zosumarizoval v bodoch 7 až 13 tohto uznesenia a preskúmal ich s ohľadom na už prezentované právne východiská. Námietku porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru s ohľadom na absenciu akéhokoľvek relevantného odôvodnenia zo strany sťažovateľky považoval za „nadstavbu“ jej argumentácie k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (obmedzenie osobnej slobody výkonom trestu na podklade tvrdeného svojvoľného rozhodnutia, resp. rozhodnutí). Obdobné závery je potrebné vysloviť aj k sťažovateľkou tvrdenému porušeniu jej základného práva na prezumpciu neviny, ktorého namietané porušenie je s najväčšou pravdepodobnosťou založené na všeobecnej nespokojnosti sťažovateľky s výsledkom trestného konania.

32. Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľky o nedostatočnom vysporiadaní sa s jej obhajobnou argumentáciou najvyšší súd uviedol, že Špecializovaný trestný súd a aj najvyšší súd ako súd odvolací sa v skutočnosti vysporiadali so všetkými jej relevantnými námietkami. Výrok o vine sťažovateľky bol podľa najvyššieho súdu založený na početných dôkazoch, a to najmä na svedeckých výpovediach (predovšetkým svedkovia ■■■, ■■■ a ■■■ pozn.) podporených záznamami z telekomunikačnej prevádzky a predovšetkým obrazovo-zvukovým záznamom (na ktorom je zachytená iniciatíva sťažovateľky objednať si úkladnú vraždu u agenta ■■■ pozn.). Najvyšší súd ďalej uviedol že konajúce súdy dôsledným a zákonným postupom zistili úplný a realite zodpovedajúci skutkový stav veci a objasnili skutok tak, ako sa stal. Samotná obhajobná argumentácia sťažovateľky bola zo strany Špecializovaného trestného súdu a najvyššieho súdu vyhodnotená ako nedôveryhodná.

33. Ak sťažovateľka tvrdila, že konajúce súdy odmietli vykonať ňou navrhované dôkazy (o. i. vykonanie konfrontácie so svedkami, vyšetrovanie ich duševného stavu, vyšetrovanie podozrenia

na požívanie návykových látok zo strany svedkov, vykonať previerku ich výpovedí, ustanovenie nových znalcov z odboru psychiatrie a psychológie, pozn.), najvyšší súd poukázal na zákonný a podrobne zdôvodnený postup Špecializovaného trestného súdu, ktorý uviedol, že sťažovateľka sa vo svojej prvotnej výpovedi v podstate sčasti priznala k stíhanej trestnej činnosti, že táto jej prvotná výpoveď bola v súlade s (následnými) výpoveďami svedkov a že sťažovateľka bola pri každej výpovedi svedka (svedkov) a k obsahu týchto výpovedí sa podrobne vyjadrovala. Podstatná časť dôkazov navyše spočívala v obrazovo-zvukových záznamoch, obrazových záznamoch a odpočúvaniach a záznamoch telekomunikačnej činnosti. Nad rámec uvedeného najvyšší súd doplnil, že návrhy sťažovateľky, ktoré zahŕňali aj vyšetrovanie svedkov na užívanie omamných látok a vyšetrovanie ich duševného zdravia, predstavovali iba nápaditú a ničím nepodloženú snahu sťažovateľky zdiskreditovať všetkých svedkov, ktorých výpovede sa navzájom podporovali.

34. Pokiaľ išlo o kvalifikáciu skutku ako trestného činu úkladnej vraždy v štádiu prípravy, podľa najvyššieho súdu z § 144 Trestného zákona v spojení s § 13 Trestného zákona vyplýva, že pod prípravou úkladnej vraždy je potrebné rozumieť také konanie, ktoré spočíva v úmyslnom organizovaní úkladnej vraždy. Sťažovateľka sa podľa najvyššieho súdu zúčastnila stretnutia s agentom, u ktorého si mala vraždu objednať (zo zabezpečených obrazovo-zvukových záznamov podľa konajúcich súdov vyplynula snaha sťažovateľky objednať si vraždu, pričom konajúce súdy sa presvedčili, že ustanovený agent nesimuloval žiadne ponuky, teda nešlo o podnietenie trestného činu, ktorý by inak nebol spáchaný, ale o formu vplyvu, aby bol trestný čin odhalený, pozn.). Z napadnutého rozsudku Špecializovaného trestného súdu okrem toho vyplýva, že sťažovateľka si deň pred stretnutím s agentom vybavovala v banke prečerpanie úveru a spotrebný úver v priamej súvislosti s týmto stretnutím, a to na účel zaplatenia za vykonanie vraždy. Najvyšší súd ďalej poukázal na skutočnosť, že sťažovateľka sa stretla s tromi osobami, a teda nie iba agentom, ktoré na jej návrhy (objednávku) pozitívne nereagovali (svedka ■■■■■ ktorý bol so sťažovateľkou v kamarátskom vzťahu, mala sťažovateľka takmer identickým spôsobom a za identických podmienok navádzať na usmrtenie poškodenej, pričom tento svedok vec nahlásil na políciu, pozn.).

35. Vo vzťahu k výsluchu agenta ■■■■■ najvyšší súd po preskúmaní zápisnice z hlavného pojednávania konštatoval, že predseda senátu nepripustil otázky obhajoby, tie však nerešpektovali znenie § 132 ods. 2 štvrtej vety Trestného poriadku, v zmysle ktorého sa svedkovi nesmú klaásť otázky, v ktorých je obsiahnuté ako na otázku odpovedať, otázky klamlivé a ani otázky, ktoré by obsahovali skutočnosti, ktoré sa majú zistiť až z jeho výpovede. Navyše, nič obhajobe nebránilo v tom, aby po upozornení zo strany predsedu senátu svoje otázky preformulovala spôsobom, ktorý by bol v súlade so zákonom. Najvyšší súd uviedol, že porušením práva na obhajobu zásadným spôsobom by v tomto ohľade bolo systematické nepripúšťanie relevantných otázok obhajoby, ktoré by vo svojej podstate zabránilo tzv. krížovému výsluchu svedkov v snahe zabrániť uplatnenie obhajobnej taktiky, k čomu však podľa názoru najvyššieho súdu vzhľadom na už uvedené nedošlo (pozri bod 33 tohto uznesenia).

36. Z už uvedeného sa ústavný súd presvedčil, že najvyšší súd sa relevantným spôsobom vysporiadal s námietkou sťažovateľky o nepripustení otázok svedkom a tvrdeným porušením práva na obhajobu (bod 7 tohto uznesenia), námietkou nesprávnej právnej kvalifikácie skutku (bod 8 tohto uznesenia), ako aj s námietkou navádzania zo strany agenta (bod 10 tohto uznesenia).

37. V tomto bode ústavný súd poukazuje aj na protirečivosť, resp. vnútornú rozpornosť argumentácie sťažovateľky, ktorá na jednej strane vo svojej ústavnej sťažnosti namieta, že výpovede svedkov sa v ničom nezhodovali, a zároveň namieta, že svedkovia svoje výpovede koordinovali.

38. Pokiaľ sťažovateľka pred ústavným súdom namieta nedoručenie znaleckých posudkov v prípravnom konaní (bod 9 tohto uznesenia), najvyšší súd vo vzťahu k sťažovateľkou tvrdeným pochybeniam v prípravnom konaní odkázal na vykonávanie dokazovania v konaní pred súdom a na možnosť sťažovateľky uplatniť svoje obhajobné práva na hlavnom pojednávaní.

39. Sťažovateľka namietla aj „*konšpirovanie*“ najvyššieho súdu pri ukladaní trestu (bod 11 tohto uznesenia) a nesprávne interpretovanie záverov znaleckého posudku, čo sa týka jej sklonu ku klamstvám (bod 12 tohto uznesenia).

40. V prvom rade je zo strany ústavného súdu potrebné upriamiť pozornosť sťažovateľky na skutočnosť, že pôvodne jej bol Špecializovaným trestným súdom uložený 12-ročný trest odňatia slobody so zaradením v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ktorý bol najvyšším súdom znížený na trest v trvaní 9 rokov a na jeho výkon sťažovateľku zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Najvyšší súd rovnako ako Špecializovaný trestný súd prihliadol na postoj sťažovateľky k trestnej činnosti a spôsob jej argumentácie, avšak týmto skutočnostiam pripísal nižšiu váhu, a preto sťažovateľke trest v skutočnosti znížil. Nad rámec uvedeného ústavný súd dopĺňa, že zo základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani iných sťažovateľkou označených práv podľa ústavy a dohovoru nevyplýva „právo na uloženie trestu na dolnej hranici trestnej sadzby“, ktorého priznania sa sťažovateľka v podstate domáha (trestná sadzba 8 až 20 rokov, pozn.).

41. Pokiaľ ide o odkaz najvyššieho súdu na sklon sťažovateľky ku klamstvám, tento najvyšší súd ako súd podporil odkazom na znalecké posudky a zároveň ho vyvodil z konania sťažovateľky, a to s odkazom na jej postupné zmierňovanie a racionalizáciu jej konania na účel zachovania priaznivého obrazu o sebe samej (v znaleckom posudku bolo poukázané na opakované predstieranie tehotenstva zo strany sťažovateľky na účel udržania si mileneckého vzťahu, pozn.).

42. Napokon, pokiaľ sťažovateľka namieta porušenie svojich práv v súvislosti s rozhodovaním o jej väzbe v roku 2021 (bod 13 tohto uznesenia), ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka nijakým spôsobom neobjasnila, prečo a ako by sa ňou tvrdené pochybenia mali premietnuť do meritórneho rozhodnutia v jej trestnej veci. Sťažovateľka mala možnosť prípadné pochybenia pri rozhodovaní o väzbe možnosť napadnúť priamo v súvislosti s daným väzobným rozhodovaním, a následne aj pred ústavným súdom v ústavnej sťažnosti smerujúcej proti konkrétnym väzobným rozhodnutiam, resp. príslušnému postupu väzobných súdov.

43. K tvrdenej existencii zbytočných prietahov v dovolacom konaní sťažovateľka obmedzila svoju argumentáciu na konštatovanie, že na najvyššom súde príslušný spis „*ležal takmer tri kalendárne roky*“.

44. Ústavný súd poukazuje v prvom rade na skutočnosť, že samotný postup najvyššieho súdu v súvislosti s vydaním napadnutého uznesenia však sťažovateľka, ktorá je kvalifikovane právne zastúpená, v petite svojej sťažnosti a ani v jej odôvodnení nenapadla. Samotným napadnutým uznesením najvyššieho súdu do jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v zásade ani dôjsť nemohlo.

45. Ďalej ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto ústavná sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 138/04).

46. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu totiž podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02).

47. Preto aj v prípade, že by sťažovateľka namietla vo vzťahu k tvrdenej existencii zbytočných prieťahov aj postup najvyššieho súdu predchádzajúci vydaniu napadnutého uznesenia, takáto námietka sťažovateľky by už nesmerovala proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu zo strany najvyššieho súdu.

48. Vzhľadom na všetko už uvedené bolo potrebné túto časť ústavnej sťažnosti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti a taktiež z dôvodu podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia náležitostí vyžadovaných zákonom.

49. Ústavný súd v závere upriamuje pozornosť právneho zástupcu sťažovateľky, že konanie pred ústavným súdom sa už viac ako 7 rokov spravuje zákonom č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorým bol zrušený ním označený a citovaný zákon č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.

50. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. mája 2026

Libor Duľa
predseda senátu